

Mythologia, Padoue, 1616 - 42 : Lutte entre Hercule et Apollon, assistés de Minerve, Latone et Diane, pour s'emparer du trépied de la Pythie

2 médaillons

Auteur(s) : Ferroverde, Filippo (graveur)

Collection Série B - 1581. Pierre Eskrich, Images des dieux (Lyon)

[Images, Lyon, 1581 - 56 : Lutte entre Hercule et Apollon, assistés de Minerve, Latone et Diane, pour s'emparer du trépied de la Pythie](#) ↗ a pour adaptation ce document

Collection Série A - 1571. Giuseppe Porta et Bolognino Zaltieri, Imagini degli dei (Venise)

[Imagini, Venise, 1571 - 56 : Lutte entre Hercule et Apollon, assistés de Minerve, Latone et Diane, pour s'emparer du trépied de la Pythie](#) ↗ a pour adaptation ce document

Collection Série B - 1612. Pierre Eskrich, Mythologie (Lyon)

[Mythologie, Lyon, 1612 - 31 : Lutte entre Hercule et Apollon, assistés de Minerve, Latone et Diane, pour s'emparer du trépied de la Pythie](#) ↗ a pour alternative ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Présentation du document

Publication *Mythologiae, siue, Explicationis fabularum libri decem*, Patavii, Apud Petrum paulum Tozzium, ex typographeo Laurentij Pasquati, 1616

Exemplaire HathiTrust : Getty Research Institute -
<https://catalog.hathitrust.org/Record/100240830>

Formatin-4

Pagination

- p. 186
- p. 369

Exposition virtuelle [La "Mythologie" et ses gravures](#)

Notice créée par [Maria Laura Cucciniello](#) Notice créée le 11/09/2023 Dernière modification le 25/11/2024

termittam: quippe cum multis rapuerit, ad libi
neum. nam Astydamiam occiso patre Ormeno
rapuit, è qua nouem filios suscepit, & Astyo-
chiam. de qua suscepit, Tlepolemum: & Py-
teneu in Pyrenze monte ab ipsa vocato compre-
fuit, filium Bebrycis, quæ fuit postmedio ibi
sepulta. Heculé vnu ex duodecim Diis Græcię
fuisse testatur Herodotus in Euterpe: ὑπερκλέος
δὲ περτόνδε τόν λόγον οὐκοτα, οὐδὲ τὸν δύο
δεκα διῶν: de Hercule audiri quod uniuersus esset
è duodecim Diis. Qui etiam Dionysum & Pa-
na & Herculem omnium Deorum maximè re-
centes à Græcię fuisse existimat scribit. Alii
hunc unum ex Idaeis Daedylis fuisse cœserunt,
alij primi Iouis, ali tertij filium quod ideo ac-
cedit, quia plures Hercules fuerunt, ut testatur
Cicero libto tertio de natura Deorum hoc pa-
go. Quanquam, quem potissimum Herculem

colamus, scire fanè velim: plures enim tradunt
nobis ii qui inteiiores scrutantur, & reconditas
literas: antiquissimum Ioue natum, sed anti-
quissimo item Ioue. nam Iones quoque plures
in prisca Græcorum literis inuenimus. Ex eo
igitur & Lisyro est is Hercules, quem concer-
tamisse cum Apolline de tripode accepimus.
Alter traditur Nilo natus, Aegyptius: quem
auunt Phrygias: literas conscripsisse. Tertius
est ex Idaeis indigenus, cui inscribas offerunt.
Quartus Iouis est & Asteræ Latone sororis,
quem Tyrii maximè colunt, cuius Carthaginē
filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus di-
citur. Sextus hic ex Alcmena, quem Iupiter
genit, sed tertius Iupiter. Cum tot fuerint.
Hercules, omnium reliquorum res gestę vni Al-
cmenę filio tribuuntur.

Hunc eundem inquit de tripode cum Apolline decertasse, cui cùm Delphos venisset, ut ob mortem Iphiti expiatetur, Xenoclea Dei interpres responsum dare noluit, quod esset exinde pollutus. Tunc igitur Hercules sublatum è templo tripodem alportauit, quem cum repereret Apollo gravis pugna fuisse communis, nisi Latona & Diana Apollinem, Minervam Herculis iram placassent, ut ait Paus. in Phocicis. Fuerunt qui dicant Hercules ad triginta fuisse. Di-

cuntur complures fuisse filii, quos ex variis mu-
lieribus Hercules suscepit: quos omnes hic
recensere foret supernacanum, cum multos
connumeraret Apollodorus Atheniensis libr. 2. Bibliotheca. Postea vero quam inter Deos fuit
receptus, illi conciliata est Iuno, atque Hebe
filiam in matrimonium dedit, quorum nuptias
Plato præstantissimus poeta comicus commi-
memorauit. Memoria proditum est ab Ibyco ca-
lida lauacra inuentum fuisse Herculis, quibus

A a a ille

et a Musco lib. 3. Iuniperum spinosam arborēm coniectaram fuisse, cui laurus præterea dicata putabatur, quod nympham Daphnes ab Apolline amatam in hanc ferunt mutatam, cum fugeret Apollinem: quia magis Leucippō iunene imberbi ac prævalido delectaretur, ferunt Leucippum fuisse inuitatum cum exilio cœtu virginum ut sclavenerit in flumine Ladone, cum esset induitus ueste muliebri, id scimulatu Apollinis inuidentis eius felicitati, quod cum recusasset Leucippus, fuit denique protractus, ac deprehensus virginem emenatus à socijs Dalpines taculis & pugionibus confossus interiit, atque laurus Apollini sacra putabatur, non solum quia Ladonis iliam ab Apolline amatam in illam arborēm concisam esse fabulantur, ut testatur Ouidius libro primo Metamorph. sed etiam quia naturę ipsius Apollinis conuenit, cum arbor sit natura calida, cuius folia & fructus secant & calefaciant vehementer, ut ait Aetius in libro primo, atque magis etiam ipse fructus. Hæc eadem causa fuit cur Luna simulachrum laureum ramum teneat, per quem calorem vna cum lumine illam a Sole accipere significabant, ut sensit Ptolemeus in Almagesto. hæc vna est arbor, quæ fulmine minime tangitur. quare fuit ἀλεξικαρος dicta sine ateccus ac repellens mala. neque tunet

annī iniuriam, sed semper frondet, neque unquam senex appetit, eius odor ad vitandam pestilentiam commodus est, ut ait Herodianus: atque non mediocriter confert diuinationibus, siquidem eius folia sub pluviari dormientium posita vera somnia gignere potantur. Huius arbore corona Apollinus templis appendebantur, & vates coronabantur, dicebantque jauri foliis vesci, quæd utilia vanicia capientibus significantes munera & sumptus in vicium reportabant, res que omnes humanae vite necessariae, ut testatur Isaeus, Nicander Aetius, is qui Alexipharmacæ scriptis, quinque Apollinus Clatii fuit sacerdos, scriptum reliquit in Aetolia primum apud Tempore laurum fuisse inuentam, quod innuit in his:

*πολλακιδ' οὐντε καμηλῆ τίσιν, οὐτέ δένε
τερπιδος οὐδεκοτοσ οφεισ εκ καρδια κόλας.
Vel purum virū porum fer, vel dato lauri
Αετονία, πατιναταμηγ, αυρ ταύτια τελεν:*

Apollinus Ismenia dīnatio non fiebat per responsa, sed per illa animalia quæ comburebantur, sacerdotes futura vaticinabantur, ut ait emator Sophoclis. Magi præterea & Scythæ per lignum myricæ vaticinabantur, & per alias multas aliorum arbustorum vngas, quod genas vaticinij à Medis etiam fernari solitum scripsit: à Diocles libro primo tertiaz compositionis:

sicati